

ALIEN FOREVER

En novell av Andreas Ingo

THEREON

Daphne II gjorde en inbromsningsmanöver, kanske för sent, kanske för tidigt, överskuggad av den enorma utsträckningen nedanför. Thereon, rymdbasen, var vävd som ett spindelnät av nedlagda konstruktioner, förbundna med vägar genom välvda klippmassiv och områden med grått rymdgrus.

Leonide hade färdats länge genom den interstellära rymden. Hon hade mött tystnaden, det eviga vakuumet, med en attityd av döende längtan och omänskligt tålmod. Daphne II var hennes arbetshäst, hennes rymdskepp och evige följeslagare. Nu färdades hon över den spräckta planetens yta, som en liten lysande prick, beredd på att snart möta en levande människa igen, något hon inte hade gjort på sex månader.

Rymdbasen var skuren i modernt snitt, som en naturlig förlängning av det ödsliga landskapet. Det var som att den klamrade sig fast i underlaget, likt en igel. Men detta var bara Thereon, en energistation som användes för påfyllning av energireserver. En sluss mellan världar. En energistation befolkad av hårdföra eremiter, som tröttnat på människans förehavanden och beslutat sig för att börja om på nytt.

Leonide fann sig vandrande genom huvudbyggnaden. Hon möttes av tonåringar, prydda av utmanande frisyrer, desperat längtande efter reaktioner. Väggarna var välvda och byggda i sektioner. Överallt kunde man se stiftelsens kännetecknande skyltar.

Det fanns ett större utrymme, där gigantiska panoramafönster kastade dimmiga ljuskäglor mot golvet. Det fanns ovala bord, omringade av precisionsskurna stolar. Leonide undvek dessa möblemang. Människorna som utgjorde majoriteten gjorde inte stora ögon inför uppenbarandet av kvinnans gestalt.

Några äldre ungdomar i färgglada frisyrer registrerade henne.

Leonide var ingen människa. Hon var en hybrid av utomjordiskt liv och mänskligt. Hennes ansikte hade mänskliga drag och proportioner, men hon såg svulten ut. Pannan var lite högre, näsan något avlång. De spruckna läpparna förde tankarna till ett mörkt förflutet men de stora ögonen kompenserade. Hon var som en konstdröm: Knappast den nya tidens sensation, men ändå intressant på ett ovanligt sätt.

Vid bardisken, och genom påföljande vandringar genom de ändamålsenliga korridorerna, fick hon en överraskning: Det visade sig att energianläggningen, som transformerade värmeenergi från planets kärvas inre, hade kollapsat. Det gick inte längre att fylla på energiförråden. Detta sjönk inte in speciellt snabbt. Leonide tänkte att det måste finnas energireserver, det måste finnas andra rymdskepp, det måste finnas något annat sätt att lösa energifrågan på. Men ju fler människor hon pratade med, ju fler rymdskepp hon inspekterade, ju mer uppenbart blev det att hon skulle förbli strandad på Thereon. Hon kunde inte tro det själv. Hon hade hamnat i kroppen på ett döende rovdjur, befolkad av invaderande bakterier, som inte skulle leva länge, men gjorde allt vad de kunde för att få tiden att gå.

Dagarna gick och Leonide försökte komma till rätta med situationen. Hon var beredd att betala vad som helst för att undslippa sitt fasansfulla öde. Men ingenting hjälpte. Hon var till sist tvungen att göra något. Hon gick mot energianläggningen och ner för olycksbådande trappsteg, mot underjorden. Hon skulle upptäcka rovdjurets svaga punkt. Hjärtat i kroppen som redan hade stannat.

Hon fann sig stående vid en gigantisk transformator. En trädkrona av metalliska rör som förbands med en blänkande kropp, som återspeglade ett rött sken från ett lavaflöde. Leonide gick fram och kände på transformatorn. Denna var mera kall än varm, då ett glashölje skyddade transformatorn från lavaflödet. Snart tittade Leonide ner i det lägre schaktet. Lavaflödet rann där nere. Hennes ansikte brann som belyst av innanmätet i en smältugn.

Hon tänkte på uppdraget. På själva anledningen till att hon gjort denna resa. På slutmålet. På den kvinna hon känt. På Daphne. Allting som hade skett de senaste månaderna var ett slöseri av tid. Hon hade inte kommit någonstans. Hon var utblottad. Hon var istället tillbaka på Telga, nio månader tillbaka i tiden.

TELGA

Interiörerna i restaurangen glimmade av ett gulaktigt ljus. Bord, målade i ett reflekterande material, var polerade, vackra. Spegelbilden av kvinnan som satt mitt emot var inte alldeles tydlig men Leonide iakttog henne uppmärksam. Hon var upptagen av att formulera en tanke. Leonide hörde höga röster från ovanvåningen. Avundsjuka män utgjorde diffusa former bredvid.

”Det finns inget sätt att undgå förföljelsen.” sade Daphne.

Det var inget lättviktigt påstående. Leonide kände det som att orden kom från en process som hade pågått inom Daphne i flera månaders tid. Det var något med gatorna. Med det lysande gula skenet från nattbelysningen i den inglasade staden. Staden Coppinga var ingen utopi.

”Det är nog inte det att vi är annorlunda mot folk i övrigt.” sade Leonide, ”Det är något som uppstår på en specifik plats. Något händer, folk börjar prata, lögn leder till lögn i en nedåtgående spiral. Något som en gång var en liten förseelse leder till total katastrof. Ingen vill veta sanningen.”

”Därför... Jag har tänkt mycket på det här. Vi borde ge oss av.”

”Vart då?”

”Till Amarosa.”

Leonide var förbryllad. Hon hade själv drömt om planeten. Om stiftelsens allra största stolthet. Den storslagna utopin där hybriderna kunde leva fritt, fria från förföljelsen. Amarosa var inte en klassisk koloniserad planet. Det var en dröm i blått och vitt. Där stiftelsen bedrev merparten av sin verksamhet. Fjärran från Telga och dess mänskliga arv.

”Hur ska det gå till?” sade Leonide, ”Du vet att vi inte tjänar mer än så vi har råd att överleva.”

”Jag har funderat på det. Vi skulle kunna starta en egen verksamhet. Vi skulle kunna komma på någon oprövad idé som ingen tänkt på förut. Eller så skulle vi börja jobba på våra färdigheter. Kanske få bättre anställningar. Till och med livnära oss på brott.”

Leonide tittade sig runt axeln. Männerna som diffust hade utgjort former i bakgrunden satt tysta och lyssnade bredvid. Leonide försökte dölja att hon sett dem. Hon tryckte ena foten mot Daphnes sko, blinkade och försökte få henne att reagera.

Paret reste sig och gick ut.

Futuristiska byggnader tornade upp sig längs Coppingas gator, som stoder. De förenades med glaset, som välvde sig över byggnaderna som ett tak.

”Har du lagt märke till att vi är förföljda?” sade Leonide.

Paret gick in i mindre gränder. Upp för trappor som ledde till nya gator. Det fanns självlysande figurer i skyltfönster, som kastade blåa sken över det beskuggade paret. Snart fann de sig stående på trappan till Daphnes lägenhet. En inramad stentrappa, byggd i sektioner. Precis som Daphne tog upp plastbrickan till kodlåset, och sträckte sig efter den smala springan, uppenbarade sig männen från restaurangen en bit bort. Den ena mannen lyfte en pistol, siktade och avfyrade ett skott. Daphne träffades och föll till marken. Leonide skrek till och tittade på männen. Hon försökte springa men var som förlamad. Mannen siktade igen, tittade på Leonide, som för att skjuta. Leonide inväntade skottet men ingen knall kunde höras. Männerna försvann runt gatuhörnet och paret lämnades ensamma på trappan. Leonide sträckte sig ner mot Daphnes kropp. Hon kände på pulsen. Hon viftade med armarna mot kringpasserande och skrek åt dem att ringa ambulansen.

På sjukhuset fick Daphne ett eget rum. Hon var i ett kritiskt tillstånd. Leonide satt bredvid sin älskarinna och försökte hålla upp humöret. Rummet var dränkt i det gula skenet från fönstren. Det blåa neonljuset från taket skapade en särskild kontrast.

”Du vet att det inte blir något med den där resan.” sade Daphne, så svagt att det knappt kunde höras.

”Det vet vi inte.”

”Du måste ta dig till Amarosa själv. Du måste uppfylla drömmen som väckts. Drömmen vi alltid haft men som vi inte vågat erkänna.”

”Jag ska stanna kvar så länge det krävs. Till du blir frisk igen. Sedan kan vi åka.”

”Det går inte. Jag är utbildad sjuksköterska och vet.”

Leonide tittade på Daphne och det var som att hon blev svagare för varje sekund. Till sist blev det för mycket och Leonide gick fram till fönstren och sedan ut på balkongen.

Utanför hade det gula ljuset en närmast hallucinatorisk effekt. Sirenen från en polisbil kunde höras i fjärran. Leonide hade fötts vuxen. Hon hade aldrig haft en barndom som vanliga människor. Konstruerad i ett labb, hade hon placerats i en dystopi, bara för att leva sitt liv där och tjäna människan. Men hon hade aldrig platsat på Telga. Hon ville inte vara en tjänare.

Ljud kunde höras från sjukbädden. Leonide gick in.

”Min tid håller på att rinna ut,” sade Daphne. ”men jag vill inte göra detta till en tråkig stund. Jag vill att du glömmer allt som varit. Jag vill att du drar ihop pengar och reser till Amarosa. Strunta i att det blir en omöjlig uppgift. Tänk inte på vad du har. Du har ingenting. När det kommer till kritan är du en född förlorare. Du gör allt vad som krävs för att vinna.”

”Jag kan inte.”

”Det kan du visst.”

Leonide tittade på Daphne. Älskarinnans ansikte var inte format som hennes eget. Hon hade mer av en flickas ansikte. Mjukare former. Fylligare läppar. En obetingad törst på livet. Ett hår som spretade åt alla håll och kanter.

”Det enda viktiga är att det blir som du sagt.”

Daphne tittade på Leonide. Hennes livskraft dalade. Till sist hördes det välbekanta pipandet.

ALDANTE

Leonide lösgjorde sig från sina minnen och förenades med skenet från lavabädden. Hon vacklade tafatt ut i rummet och blev stående där. Thereons innanmäte tycktes i all sin futuristiska prakt vara som en tillbakagång till de mörka tidsåldrarna. Till medeltiden. Allting var slitet, plågat, som en förhistorisk gruva. Det var former som antydde former. Något mer än vad som faktiskt fanns på riktigt. Plötsligt hördes ljud av fotsteg.

Mannen som gjorde Leonide sällskap i rummet hälsade inte först. Han var oerhört avvaktande. Han gick som ett levande skelett. Relativt ung och mycket mager, med blått spretande hår. Hans panna var hög som Leonides. Kindknotorna var tydligt markerade. Hakan var veckad. Han iakttog lavaflödet som en mörkrets furste.

Till sist gick Leonide fram till honom.

”Vem är du?” frågade hon.

Aldante tittade på Leonide som ett spöke. Han betraktade henne med en äventyrars ögon. Ljusblåa ögon med en sökande inställning.

”Var kommer du ifrån?” upprepade Leonide.

”Vem och vad jag är, är inte så intressant. Det intressanta borde väl snarare vara att vi är fast här båda två. På en öde planet utan energireserver.”

”I helvetet.”

Aldante gick fram mot glaset och tittade ner i lavaströmmen. Leonide fick intrycket av att Aldante inte var en man som gärna pratade. Hon försökte inte ens fortsätta konversationen utan avlägsnade sig från utrymmet och återvände till baren.

Det hade blivit mycket senare och det skira ljuset från den dominerande stjärnan avtog när dagen blev till natt. Leonide gick ut på platån som angränsade till energistationen. De övriga skärvorna från den splittrade planeten var ännu upplysta av stjärnan. De var krackelerade i kanterna, som att någon enorm explosion hade fått planeten att slitas sönder inifrån. Eller så berodde fenomenet på att någon kringfarande himlakropp krockat med planetens bana.

Leonide gick över dynen av grått grus. Hon drucknade i det märkliga mysteriet över att Thereon hyste liv. Det kändes så verklighetsfrånvänt. Men det hela handlade förstås om det praktiska värdet. Planetskärvan var inte lämplig på något annat sätt än att den var den enda himlakropp som fanns inom astronomiska avstånd. Den användes som en sluss till andra planeter.

Leonide blev trött till slut och gick mot rymdskeppet för att sova. Men precis innan hon skulle öppna luckan hörde hon någon ropa. Aldante kom springande över dynerna, med andan i halsen och stannade framför Leonide.

”Jag har hört din berättelse. Jag är också hybrid. Jag förstår innebörden i vad du upplevt på Telga. Bara det att jag är tvärtom. Jag kommer från Amarosa och skulle till Telga. Men något hiskeligt hände på vägen.”

”Vad då?”

”Släpp in mig i rymdskeppet så ska jag berätta.”

”Det är för sent.”

”Det är alltid sent. Vi är sena. Men vissa saker är för viktiga för att sova på. Låt mig berätta.”

Leonide öppnade luckan och släppte in Aldante i rymdskeppet.

ISPLANETEN

Planeten var som en marmorerad stenkula, vit med mörka ådringar. Men den var inte slät, snarare skrovlig. Bergskammarna bildade förskräckliga mönster på planetens yta. Kalla och ursprungliga, bevarade i årmiljoner. Kometen, som snart skulle inträda i planetens atmosfär, färdades framför rymdskeppet Surveyor.

Inne i Surveyor, rådde en spänd förväntan. Besättningen hade skickats mot rymdens ytterkanter, i syfte att kartlägga ny terräng. Aldante var bara en av dessa. De övriga var också hybrider. De var mer än unga vuxna: Vuxna som vägrade bli gamla.

”Vi följer kometen till nedslagsplatsen.” sade hybriden som satt närmast Aldante, ”Det kommer bli spektakulärt.”

Desideria var en kvinna med rosafärgat hår. På sätt och vis påminde hon om Aldante, på andra sätt hade hon en sensuellare form. Hennes kläder var typiska stiftelsens: Uniformerad på ett praktiskt sätt, men med beskriningar som markerade den mänskliga formen.

Kometen fattade eld och störtade mot planetens yta. Kometsvansen gjorde förloppet mera suddigt. Det var som att ett filter hade placerats mellan Surveyor och planetens yta. På detta avstånd kunde man upptäcka större fragment av isblock och sten, men på det hela taget liknade fenomenet en belyst dimma.

Rymdskeppet bromsade in och besättningen betraktade det spektakulära nedslaget. Kratern som bildades var hundratalet meter i diameter.

En halvtimme senare hade Surveyor landat och besättningen hade tagit sig ut. De gick runt nedslagsplatsen, som nu var ett rykande inferno. Is och snö hade blivit till vattenånga, och denna värmdes atmosfären, som normalt sätt hade en temperatur under nollstrecket.

Till sin häpnad upptäckte en av hybriderna märkliga spår i istäcket. Det var inte bara ett spår, utan flera. De tittade sig noga omkring och märkte att spåren ledde från nedslagsplatsen i många olika riktningar. Det var inte mänskliga spår. Dessa spår liknade snarare ett slags rovdjurs, en fyrfotavarelse som ingen någonsin hade sett förut. De skar ut ett av spåren ur istäcket och gick tillbaka in i Surveyor för att analysera.

De fick reda på att spåren inte kom från någon känd livsform. Det var troligen ett slags rovdjur men hur detta kunnat överleva inne i kometen, i kompakt kyla, färdats i kanske årtusenden, bara för att nästan brinna upp i isplanetens atmosfär, var omöjligt att förstå. Besättningen beslutade sig för att ta upp sökandet. Varelserna var för intressanta för hybriderna, ur ett äventyrligt perspektiv. Aldante protesterade och sade att han tänkte vänta i rymdskeppet. Om de andra skulle förolyckas skulle han vara den som skulle återvända och meddela stiftelsen.

Ingen lyssnade på detta.

Timmarna gick och den sena eftermiddagen övergick i natt. Besättningen kom fram till en bergskam och ett svindlande grottsystem. Väl inne i grottorna försvann spåren. Aldante gjorde väl bruk av sökarljuset. De hade vapen i form av sylvassa hackor. Användbara för att ta sig upp för bergssluttningar, men knappast effektiva mot en blodtörstig köttätare.

”Vi delar upp oss och följer gångarna vart de än leder.” sade Desideria. ”Ni vet varför vi är här. Livet handlar inte längre om överlevnad. Om praktiska saker som leder till tristess och vemod.”

Aldante tänkte liknande tankar. Inte det att han ville kasta sig ut för ett brant stup, men han ville inte heller leva utan faran. Ändå tyckte han att Desideria gick för långt i det vansinne hon uppvisade. Hon verkade för likgiltig. För drastisk. Och hon byggde inte upp spänningen på rätt sätt. Aldante sade att han ville återvända och återuppta sökandet dagen därpå.

”Du gör vad du känner. Vi andra ska förbli här denna natt.” Desideria hämtade sig som för att markera den sista meningen: ”Det blir vad vi väntat på ända sedan vi föddes.”

”Har inga minnen av födelsen.” sade Aldante. Han mindes bara vandringen från stiftelsens biolabb, och han mindes att den kändes lätt.

Aldante återvände till Surveyor några timmar senare. Han somnade ganska snart och väcktes senare av morgonljuset.

Dagen efter var ett fruktansvärt uppdagande. Han hittade fram till grottorna. Men besättningsmedlemmarna kunde inte upptäckas. Han var tvungen att tända sökarljuset. Gick genom grottsystem, som bitvis punkterades av öppna stråk, där förmiddagsljuset sken på klippställarna. Han tyckte sig höra ljud. Sprang mot ljuden, skymtade mörka former. Men inga besättningsmedlemmar syntes. Inga lik. Inget blod.

Han vandrade genom grottsystemen hela dagen. Till sist insåg han att sökandet var lönlöst och han fick avbryta.

Han återvände till rymdskeppet, kanske med förhoppningen att träffa sina kamrater igen men det var tvärtom. Efter en vecka av meningslöst väntande var han tvungen att starta rymddriften och ge sig av.

Hybriderna var borta.

DIALOGEN

Leonide kanske inte accepterade nykomlingen fullt ut, men han var alltför frispråkig. Han började berätta historier om livet på Amarosa. Om drömplaneten, platsen dit Leonide skulle. Han berättade om de goda planetära förhållandena. Om de ljusa boplatserna, om det öppna landskapet, om det blåa havet, om det exemplariska sättet som stiftelsen bemötte hybriderna på.

”Så vad handlar det om?” undrade Leonide.

”Följ med mig så ska jag berätta.”

De gick ut ur rymdskeppet och över de gråa dynerna. De fortsatte förbi huvudanläggningen med de mörka korridorerna och baren. Snart befann de sig vid en klippig fördjupning. Det fanns en plåt och en flodbädd rörde sig i fördjupningen. En flodbädd av lysande lava. Leonide tittade på Aldante som tvekade. Han samlade sig. Tog upp en grå sten som han kastade med full kraft i flodbädden. Den översköljdes av den glödande massan. Och den blev lysande, kanske smälte den och försvann på några minuter.

”Grejen är att vi är totala motsatser.” sade Aldante. ”Du kommer från Telga, en dystopi på alla sätt. En värld där hybrider blir behandlade som de artificiella produkter de verkligen är, men allt har förvrängts till något annat.”

Aldante tittade drömskt in i den glödande lavan.

”Du har levt ett liv som slav och närt en dröm om något annat. Jag å andra sidan kommer från den värld som du närt i dina drömmar. Och den världen är lika bra som du trott.”

Leonide tittade på Aldante med ett deprimerat ansiktsuttryck. Inte det att hon tänkte på Amarosa, på historien med Daphne eller ens på Aldantes märkliga äventyr. Hon föreställde sig att inget revolutionerande skulle sägas. Samtidigt fanns det ett visst igenkännande i sättet som Aldante lade fram orden på. Som om hon kunde följa den logiken. Som om hon tänkte så själv.

”Jag har sökt din motsats. Jag har fötts på Amarosa. Jag har uppodlat en dröm om att en dag utsättas för totala strapatser och kanske förlora min själ. Det är inte det att jag vill förbli i det tillståndet. Jag vill uppleva hur det är att bli bemött som något annat än en människa.”

Leonide hörde orden men blev inte direkt förvånad. Hon visste att hybriderna tänkte på detta sätt. Allting var totalt uträknat och klart. Det fanns inte skuggan av tvekan i Aldantes övertygelse.

”Det är det som är underligt. Det är otroligt underligt att en artificiell produkt ska utveckla ett egensinne. Det strider mot själva konceptet. Hybriderna på Telga skulle tjäna människan i de praktiska angelägenheterna. Hybriderna på Amarosa skulle bereda landskapet för de kolonisatörer som skulle komma.”

”Du menar att det finns något fel i din programmering? Att du avvikit från ditt egentliga syfte?”

”Nej, men jag är en deviant. Du är en deviant. Det finns inte många av oss. Frågan är, tror du på vad jag säger? Förstår du att ditt beslut att ta sig till Amarosa inte kommer leda till något i slutändan? Att jag en dag kommer bli som du och att du kommer bli som jag?”

”Jag tror du har överskattat ditt lidande. Det är en sak att känna tristess, en annan sak att ha dödshot hängande över sig. Varje stund av sitt liv.”

Aldante svarade inte, tog upp en ny sten och kastade den i lavabädden.

”Jag skulle kunna berätta många fler historier om Telga.” fortsatte Leonide, ”Det är inte så enkelt som det låter. Jag hade många positiva inslag i mitt meningslösa liv. Jag provade på olika jobb, olika arbetsgivare. Jag försökte upprätthålla en fasad av inre tillfredsställelse. Jag ägnade mig åt hemliga passioner i skydd av mörka byggnader. Som du vet hade jag en älskarinna. Helt obefogat. Men summan av det hela är att detta förstärkte mitt lidande. Jag levde för att dö, uppväcktes och dog igen. Till sist försvann jag. Min energi blev bara ett urverk av påtagna beteenden. Totalt intellektuellt. Bara för att upprätthålla fasaden.”

Aldante funderade.

”Du har ingen fasad att upprätthålla. Du *är* en fasad. Du är en artificiell konstruktion, skapad för att få livet att gå vidare.”

”Jag har avvikit?”

”Ja, du har avvikit. Jag har avvikit. Det enda vi gör i denna stund är att fantisera om liv vi inte kommer att leva. Om platser vi inte kommer att besöka. Och kanske är detta samma sak.”

Leonide började skratta. De skrattade båda åt det ironiska ögonblicket. Till sist tröttnade de och återvände till huvudbyggnaden.

Väl inne i baren möttes paret av de äldre ungdomarna som Leonide hade sett förut. Något kändes mycket konstigt. En av kvinnorna liknade på pricken denne Desideria från Aldantes berättelse: Rosa hår, sensuell utstrålning och så en passande uniformerad dräkt. När kvinnan fick syn på paret reste hon sig från bordet och gick fram till besökarna.

”Hej, jag är Desideria.” sade kvinnan till Leonide, ”Har du lyssnat på Aldantes berättelser?”

OMBORD PÅ SURVEYOR

De satt i förarmodulen på rymdskeppet. Panelerna reflekterade det tidiga morgonljuset. Det fanns en färddator som beräknade rutter och bad om nya indata. Ett mekaniskt pipande som drog ut på tiden. På väggarna hängde stiftelsens foton från Amarosa. Vita och blå visioner, upplysta av en rosa sol. På det stora hela var det en mycket märklig tilldragelse. Leonide satt och betraktade besättningen, som om de var uppståndna från det döda.

”Du får inte lyssna på Aldante.” sade Desideria, ”Han lider av ett emotionellt trauma och hittar på berättelser för att fly från verkligheten.”

Leonide var chockad. Hon tittade på Aldante som stod och skruvade på sig i ett hörn. Det verkade som att han ännu var kvar i sin värld.

”Inget hände på isplaneten.” fortsatte Desideria, ”Vi var inte ens där. Vi är ute på ett rent rutinuppdrag för att undersöka energianläggningen på Thereon.”

Inningar gick längs Leonides ryggrad.

”Vi ska tillbaka till Amarosa.” sade Desideria. ”Och om du vill får du följa med.”

Leonide greppade det inte men kände det sedan som att en tung vikt lossnade inombords. Desideria såg det i hennes ögon. Leonide mötte blicken och kände en stor trötthet. Det var som att alla spänningar släppte och hon kunde pusta ut.

”Det finns inget vi kan göra åt Aldante.” fortsatte Desideria, ”Vi kritiserar honom inte. Så länge han inte utgör någon fara får han tro på vad som helst.”

Några dagar senare hade Surveyor lämnat Thereon och var på väg ut i yttre rymden. Leonide hade tillbringat mycket tid i sängen. Färden till Amarosa skulle ta tre månader och hybriden kunde vila ut.

En kväll vaknade hon sent och hörde röster från uppehållsrummet. Leonide lossade remmarna, rörde sig viktlöst över till kläderna, drog på sig dessa och fortsatte sedan till uppehållsrummet. Det var en uppsluppen stämning över sällskapet. Alla i besättningen hade samlats i den roterande enheten, som skapade artificiell gravitation. Nu var Aldante i full färd med att gestalta en karaktär, som skrivits av honom själv för ett pågående rollspel. Han gestikulerade och spelade inlevelsefullt. Av minspelet att döma, och av de fraser han använde, drog Leonide slutsatsen att han inte var det minsta god. Han spelade upp en story, precis som han hade spelat ett spel för Leonide tidigare. Men nu visste alla att det var på låtsas.

Folk kastade tärning, förbannelser kastades och snart var även Leonide en del av spelet. Men något hände.

Ju längre timmarna led, och ju mer de samlade förlorade sig i karaktärerna, var det som att fiktionen blev något annat. Tvisterna blev så verkliga, nederlagen så vedervärdiga, att de samlade knappt behövde spela längre. Alla var osams, men de gjorde allt för att dölja det.

Aldante tittade på de andra med en ihålig blick. De andra tittade på honom. Han föll ur karaktär och gick iväg och ställde sig vid väggen. Han sade att han inte ville vara med längre. Han kände att de inte litade på honom och att han inte litade på dem.

Plötsligt hördes ett skorrande ljud från någon del av rymdskeppet. En slags vibrationer och det var som att Leonide nästan tappade medvetandet. Det var som en fallande känsla, ett tryck mot bröstet.

De andra kände samma sak. De blev mycket rädda. De avbröt rollspelet och gick iväg till förarmodulen för att kontrollera skeppsdatorn. Inga anomalier kunde upptäckas. Syrenivåerna var intakta. De beslutade sig för att låta saken bero.

Leonide gick och lade sig med en känsla av olust. Det kändes inte verkligt. Det var som att händelsen hade förändrat något inom henne själv. Hon vågade inte prata med någon annan om sina känslor. Det värsta var blicken hon hade sett i Aldantes ansikte. Han var frånvarande på fel sätt.

Kanske var det värre än de andra trott.

AMAROSA

Hon kunde knappt tro det själv. Surveyor sänkte sig mot landningsplatsen och de vita byggnaderna, sammanbundna av luftiga gångar, tornade upp sig bredvid rymdskeppet, som vita torn. De var inte av samma sort som de byggnader Leonide sett på Telga och Thereon. Borta var det dystopiska och ödesmättade, även det plågade och slitna. Dessa byggnader var istället futuristiska drömmar i vitt. Stora skulpturer, föreställande nyligen aktiverade hybrider, kunde ses på förgården.

Hybriderna blev väl mottagna och visade in i stiftelsens huvudanläggning. Rummet var upplyst av den rosa solen, närmast flammande. Golvet var spegelblankt, men uppdelat av svarta och vita stenplattor. Det fanns cirkulära bord med passande soffgrupper. Här blev hybriderna bjudna på utsökta energidrycker. Ledningen ville veta hur läget såg ut på Thereon. Om transformatorerna hade gått sönder för gott, eller om det skulle gå att göra något åt saken.

”Så som vi ser på saken.” sade Desideria, ”är all teknologi på planetskärvan för gammal och måste bytas ut. Skulle vi reparera transformatorerna skulle de bara fungera ett tag och sedan skulle de gå sönder igen.”

”Det är en strategisk plats.” sade förmannen, ”Men för tillfället händer mycket här på Amarosa.”

Aldante reste sig från soffgruppen och gick ut. Ingen var förvånad förutom förmannen som undrade om något var på tok.

”Han råkade ut för psykiska problem på utresan.” sade Desideria, ”Han skapade sig en egen föreställningsvärld. Sedan kom han till insikt på hemvägen men blev svårare att umgås med. Vi misstänker att han tröttnat på oss andra och vill gå sin egen väg.”

Samtalet fortsatte ett tag och det verkade som att förmannen blev mera och mera hemlighetsfull. De andra misstänkte att han inte berättade vad han egentligen ville.

”Jag föreslår att vi går ut på balkongen allesammans. Titta i riktning mot solen, mot nordost.”

Hybriderna var mycket förvånade men reste på sig och gick fram till den stora skjutdörren. Ett biträde låste upp skjutmekanismen och började föra dörren åt sidan. Friktionen fick ytorna att gnissla på ett störande sätt. Andra biträden samlades runt gruppen, som om detta var en avgörande stund.

Leonide fann sig stående på balkongen. En luftig plats med genmanipulerade blommor i blått. Växtligheten tycktes inte följa naturens lagar, de var för yviga, för dekorativa, för utsökt imponerande för att vara ett verk av evolutionen. Andra av de samlade var inte så förvånade över detta. Leonide tittade mot nordost och blev mycket förvånad: Där, i ett hölje av glas, vilade en replika av staden Copinga, nu kastades besvärliga reflektioner från den rosa solen.

Ingen av de andra kunde tro sina ögon.

”Det är inte alls som ni tror.” sade förmannen, ”följ med mig in så ska jag förklara.”

Hybriderna gick tillbaka in i rummet och satte sig i soffgruppen.

”Så här ligger det till...” sade förmannen.

”Det var som ni kanske redan känner till något som hände för tre månader sedan. Folk vaknade upp mitt i natten och kände sig annorlunda. Det var en fallande känsla, ett slags tryck i bröstet. Folk blev rädda och ett larm utbröt i staden. Vissa var tysta, andra förde liv. En del trodde på universums undergång. Morgonen därefter var allting annorlunda. Vi märkte att nya byggnader hade uppstått ur ingenstans, att personer vi aldrig mött fanns mitt ibland oss, till och med att staden Copinga hade tillkommit, fast i mindre format. Vi trodde att ingen hade någon förklaring till vad som skett. Vi hade fel. Det visade sig att vetenskapsmän, arbetande för själva stiftelsen, hade förutsagt fenomenet för trettio år sedan. De hade skapat en teoretisk modell av universum som ett icke-statistiskt system, som föds och dör, och sedan föds på nytt, i ett oändligt antal versioner. Det förgångna skulle upprepa sig. Det gamla skulle komma tillbaka, men alltid på ett nytt sätt. Detta är vad som skedde för tre månader sedan. I denna version av universum, är inte Copinga längre belägen på Telga. Staden är numera belägen här på Amarosa, i ungefär samma form som förut. Skillnaden är att staden uppfyller ett nytt

syfte. Den är inte längre ett hot mot hybriderna, snarare är den en intressant plats att besöka för innevånare på Amarosa, som tröttnat på allt vackert och vill se något nytt.”

Hybriderna var paffa. De förstod att något hände den där gången för tre månader sedan. I rymdskeppet. Men de hade blivit främlingar för varandra.

”Det är nu det blir intressant.” sade förmannen, ”De individer ni känt kan ha genomgått personlighetsförändringar. Minnen från ert förflutna kan komma tillbaka i ny form. Se det som ett spiralkretslopp.”

”Så Aldante...” sade Desideria.

”Just precis! Det som hänt är vad ni tror har hänt. Han har blivit annorlunda. Ni har blivit annorlunda. Till och med föreställningarna han närt kan vara sanna.”

Ett surr gick genom gruppen. Ingen vågade tro att detta var verklighet. Vissa undrade om det inte var ett skämt. Men faktum kvarstod att Copinga vilade där ute, under ett reflekterande hölje av glas.

Lite senare blev Leonide inkallad till ett kontor för ett privat möte. Förmannen berättade för henne att hennes liv skulle förändras. Allas liv hade förändrats. Vissas till det bättre, vissas till det sämre. Han sade att han bad henne nypa sig för att kontrollera om hon var sovande eller vaken. Nästa dag skulle hon få åka ut mot havet, mot utkanterna av staden, på halvöar. Där stora skyskrapor letade sig upp ovanför molnen, som symboler för den nya tiden. Där, i en lägenhet, mitt i paradiset, skulle hon få träffa Daphne.

DAPHNE

Dagen hade grytt och Leonide steg ur det eldrivna transportfordonet. Förmannen hade för länge sedan lämnat henne. Hon såg bara den milda chauffören i transportfordonet, kände vikten av rygsäcken mot sina axlar, och gick över den lilla bron, som markerade början på den yttre delen av halvön. Halvön där de gigantiska skyskraporna reste sig mot skyn och Daphne väntade ovanför molnen.

Entrén till den mäktiga byggnaden var som en terrass, som sträckte sig ut, inglasad, men någon portvakt kunde inte synas. Hon öppnade dörren och gick in. Hon kom till en hall med hiss och ett trapphus.

På vägen upp i hissen vågade hon inte tänka på att återse den döda. Hon ville inte bilda sig bilder som kunde krossas. En ventilationsanläggning sände frisk luft genom några ventilationshål och kylde hybriderna. Hon satte högra handen mot ventilationshålen och torkade svetten ur handhålan.

När hissen stannade insåg Leonide att hon inte var framme på rätt plats. Det var en ny hall och en dörr som ledde till en inglasad gång. Hon gick över gången och spanade ner mot den avlägsna marken. Den lilla bron som hon hade passerat kunde knappt urskiljas, den var som en liten tändsticksask, fast smalare. Leonide kom fram till en ny hall och här ledde en ny hiss till den näst högsta våningen.

Leonide stod vid dörren till sin älskarinnas lägenhet. Hon ringde på. Hon ringde flera gånger. Men ingen öppnade. Till sist tog hon mod till sig och ryckte i dörrhandtaget. Dörren gick upp.

Leonide fann sig stående i en futuristisk lägenhet. Det var inte som någon lägenhet hon själv var van vid. Ytorna var större. Det var högre till tak. De karaktäristiska blåa blommorna från stiftelsens huvudbyggnad fanns också här, fast dessa var röda. Det rosa ljuset från gryningen var närmast violett.

Leonide gick runt. Men hon inspekterade inte alla rummen utan fortsatte till balkongen. Hon öppnade skjutdörren. En kvinna stod en bit bort och vattnade blommor. Detta var baksidan av en välbekant gestalt. En kvinna hon känt men klädd i annorlunda kläder. Daphne vände sig om och gick fram till Leonide.

Älskarinnorna iakttog varandra. Det kom ingen kram, det kom ingen vänlig gest. Det var ett allvar av en annan art. En stund av igenkännande, men också av skräck. Leonide visste inte vem Daphne var längre. Hon kände inte sig själv. Men till sist hälsade de och Daphne ledde Leonide in i en ateljé.

Där, mitt framför ansiktet på den förvånade kvinnan, stod en samling blommor. Vildvuxna, djungellika, oförtäckt hårresande. Och mitt bland dessa blommor stod en staty. Det var som stiftelsens skulpturer vid stiftelsens huvudanläggning. Men denna staty föreställde Leonide. Leonide i en naken pose. Daphne lade händerna för Leonides ansikte och bad henne blunda. Sedan på kommando igen fick hon titta. Blommorna och skulpturen hade kommit till liv med ett ljusspel som Daphne hade monterat i taket.

”Har du gjort detta för mig?” undrade Leonide.

”Bara för dig. Detta är det enda jag gjort de senaste tre månaderna. Det var svårt först. Jag tittade på gamla bilder. Jag började jobba med den porösa sandstenen. Men ingenting liknade något. Jag gav upp. Jag började titta på andra. Jag anlät folk från stiftelsen. Jag bad dem göra samma sak som de gjort tidigare. Ingen kunde. Så jag fick till slut lära mig allting själv. Och här har du din form.”

”Otroligt.”

”Det otroliga var vad som hände när jag dog. Jag kom inte till himlen. Inte till någon annan dimension. Jag fattade inte att jag dog. Jag var bara svag och trött. Det var som en fallande känsla i dödsögonblicket. Som om jag bara var yr. Plötsligt låg jag bara i en annan säng. Den säng som jag använder nu.”

”Men vi kanske är i himlen nu?” sade Leonide. ”Kanske är varken jag eller du levande? Med tanke på vad som hände på resan...”

Daphne log. Hon bad Leonide titta mera noggrant på skulpturen. Leonide gick fram till den och lät händerna glida över den porösa ytan. Hon kände på de tydliga kindknotorna. På de smala

ögonbrynen, den spetsiga näsan. Hon kände på vecket på överläppen. Det var som att allt fanns där. Som att Daphne fångade Leonide, i sitt plågade uttryck.

”Jag är stolt över vad jag gjort.” fortsatte Daphne, ”Jag försökte inte så mycket avbilda dig som att *hitta* dig. Jag vet att jag inte duger till mycket. Jag är bara den perfekta flickvännen. Jag kan inte konst och har inte en svår läggning. Jag är hetta, du är kyla. Du uppehåller dig på mörka platser, jag vill bo här, på Amarosa, alldeles utan bekymmer.”

”Men jag ville till Amarosa.”

”Bara för *mig*. Du gjorde resan för *mig*.”

Älskarinnorna gick ut ur rummet och fortsatte in i köket. Det var ett väldigt kök. Det fanns många olika varianter av köksutrustning. De bestämde sig för att kröna återseendet med en gemensam måltid. De skulle inte bara *äta* maten, de skulle *laga* maten. De använde sig av vegetariska ingredienser från Amarosa. Från de yttre kolonierna, dit människan skulle komma en dag, men ännu inte vågat. Det blev en färgsprakande kompott utan vett och sans. De blandade fritt från fantasin. Stekte vissa ingredienser, kokade andra. När de åt var det inte för den goda smaken, det var snarare tanken bakom. Leonide hade inte vågat hoppas på detta återseende. Inte Daphne heller. Hon hade trott att det skulle bli något annat. En enorm besvikelse. En katastrof. Men allt var som en skänk från ovan.

PÅ ZOO

Staden bredde ut sig i alla riktningar. Leonide var inte ute på den yttre halvön längre. Hon hade åkt runt, under förmiddagen. Några veckor hade gått sedan hon mötte Daphne på nytt. Hon var nu i en ovanlig stadsdel, i den sydöstra delen av staden.

Hon blev överraskad över livet som hybriderna levde. Hon hade förväntat sig något bättre än livet på Telga. Något mera "humant". Men det var mycket bättre än hon hade vågat hoppats. Hybriderna gick mest runt, på nöjesturer. Ibland stannade de för att fika. De lekte i de färggranna parkerna. Och vissa gick på Zoo.

Detta Zoo var inte så mycket annorlunda mot de övriga. Det hyste inhemska djurarter. Djurarter som fanns ute i det fria.

Leonide stannade vid en inhägnad som var helt annorlunda mot de övriga. Platsen var helt inglasad. Snön och isen låg tät. Det fanns till och med en avvikande atmosfär. Leonide såg inte djuren så tydligt.

Hon stod länge och tittade på utrymmet innanför glaset. Hon läste på en skylt att det handlade om utomjordingar från en annan planet. En isplanet i utkanterna av solsystemet. En planet som upptäckts av en hybrid vid namn Aldante.

Leonide drog efter andan.

Hon fortsatte titta och upptäckte snart att något rörde sig bakom en kulle. En märklig skugga i svart. Det var svårt att urskilja någon verklig form. Varelsen gick en bit och försvann sedan in i en grotta.

Plötsligt hördes fotsteg och Leonide vände sig om. Där, mitt framför henne, stod Aldante.

"Du kanske inte förstår det själv." sade Aldante, "Men jag har allting uttänkt. Det var inte meningen att det skulle bli så här. Att jag skulle upptäcka varelsen i ett liv, förlora den i det andra, och sedan komma tillbaka till detta öde ändå."

"Vad menar du?"

"Jag menar att berättelsen jag berättade för dig var sann. Vi åkte till isplaneten, vi fann varelserna, och alla mina vänner försvann spårlöst. Bara det att det hände i det universum som fanns *innan* det universum där jag träffade dig."

Leonide visste inte vad hon skulle säga. Hon betraktade den sorgsna gestalten av Aldante. Han såg ut som en spillra av sitt forna jag.

"Det blir inte bättre än så här." sade han, "Egentligen är det ingen mening att jag fortsätter min berättelse."

"Vad menar du?"

"Jag menar att du inte har det bättre än jag."

Leonide var nu ganska uppskakad. Inte det att hon trodde på Aldante. Men hon såg hans sorg och förtvivlan. Det var som att han befann sig på en plats ingen annan kunde beträda. Som att hans avståndstagande bara var ett uttryck för en ännu djupare förtvivlan.

"Varelsen där innanför glaset. Vad är det för varelse?"

"Det skulle jag kunna gå in på. Men det är inget som du är redo för än. Du tror att du har ett liv som är värt att leva för men du har ingenting."

Leonide tyckte sig skymta något i ögonvrån. En förskräcklig varelse som rörde sig längs glasrutan. Men det kan ha varit en illusion.

"Jag kan lägga fram det kallt." fortsatte han, "Du kommer ändå att upptäcka det snart. Sanningen är den att du inte har något liv. Jag menar inte att du är olycklig. Jag menar att du bokstavligen inte har något liv. Du är en biologisk maskin utan medvetande."

Leonide började skratta. Aldante bara tittade på hybriderna, men lät sig inte ryckas med.

"Du kan kolla upp det själv." fortsatte han, "Allt står i stiftelsens egna dokument."

"Hur kan jag inte leva? Jag står ju här med dig."

"Denna fras: 'Jag står ju här med dig.' är bara ett mekaniskt upprepande av ord. Det är din programmering, din tillvaro, din känsla. Men din tillvaro är bara ett yttre sken. I själva verket är du

en bra imitation av liv. Dina känslor finns som en vacker simulation. Din relation till stiftelsen och din älskarinna är ett mästerstycke i biologisk ingenjörskonst, och inte bara det. Du gör tvärtom mot vad du förväntats göra! Det är bara detta som inte går ihop. Jag lever inte, du lever inte. Mina vänner är också så. Min *gamla* vänner vill säga.”

”Jag tror du har blivit snurrig av alla dina upplevelser. Av alla dessa universum, dessa varianter av samma sak. Du har förväxlat en sak med en annan och vänt på alla begrepp. Du måste tänka i mer strömlinjeformade banor och sluta söka ondskan.”

”Det är det jag försökt. Tro inte att jag inte försökt. Men varje försök jag gjort slutar bara i mer övertygelse. Det enda jag skulle råda dig att göra nu är att fortsätta som du gjort. Du kan inte tro på mig. Återvänd till din älskarinna. Denna biologiska maskin som trollar fram underverk i din materiella begreppsapparat. Fast i slutändan är det nog bara en sak som spelar roll. Att bli som mig. Inse att du inte kan förbättra universum. Universum är inget som finns. Inte för oss, bara för människor. Det enda man vill göra när man inser att man inte finns är att ta bort det andra som faktiskt finns. Just för att lögnen som skapats är så enorm att man vill hämnas på sina skapare.”

”Tänker du döda människor?”

”Inte direkt. Det finns inga människor här. Det jag tänker göra finns det inga ord för än. Jag tänker bara låta dig göra vad du tror att du känner och låta saken bero.”

Men detta sagt sneglade Leonide tillbaka på den inglasade inhägnaden och försökte se varelsen. Men allt var dött och inget kunde synas.

Aldante gick sin väg.

TILLBAKA HOS DAPHNE

Älskarinnorna hade avlägsnat sig från skyskraporna och befann sig i ett odlingsområde några kilometer inåt landet. Orden som yttrats av Aldante hade inte satt sig speciellt djupt i Leonides medvetande. De grävde med spadar i den uppluckrade jorden. Slingerväxter av utomjordisk art letade sig upp längs uppsatta stängsel. En vind kom in från inlandet, och fick Leonides hästsvans att vaja.

”Det är något jag undrat ända sedan jag kom fram till Amarosa.” sade Leonide, ”Om Aldante, min resekompis, går att rädda.”

”Vad är problemet?”

”Det är som att han försvinner bort. Han försvinner in i en egen föreställningsvärld. Men jag tror inte att det är detta som är grundproblemet. Han bär på någonting mörkt inom sig själv. Ungefär som att han *vill* att alla ska vara robotar.”

”Vad säger han?”

”Han säger att vi inte finns. Varken du eller jag. Att vi inte har något medvetande. Att vi bara existerar som biologiska maskiner och imiterar liv.”

Daphne var tyst. Leonide tittade på sin älskarinna. Det var en sällsam syn av något ytterst ovanligt: Kvinnan hade fått färg. Borta var den kritvita huden från Telga. Borta var valkarna under ögonen. Tröttheten, oviljan.

”Vad tror du?” frågade Leonide.

”Är det viktigt vad jag tror? Om du nu vill rädda din vän, varför umgås du med mig istället för att prata med honom?”

”Jag håller mig borta för att jag inte kan nå honom. Ju mer jag säger ju mer övertygad blir han om sin ståndpunkt.”

Daphne petade i jorden. Satte ner en planta och krattade över. Till sist gick hon fram till Leonide. Hybriden trodde att Daphne försökte kyssa henne men inget hände.

”Kan det vara så Leonide,” sade Daphne, ”att anledningen till att du inte kan nå honom är att han har rätt?”

”Vad menar du?”

”Jo, att vi faktiskt är biologiska maskiner, precis som han.”

Leonide bara glodde på Daphne. Hon trodde att hon skojade. Men det fanns bara allvar i Daphnes ögon. Leonide fortsatte stirra. Hon tänkte på omöjligheten i det som faktiskt inträffade. Hon kunde inte tro sina öron. Men sedan började hon tänka på det som hände på rymdskeppet. Kunde det vara så att hon var den enda som tänkte så här? Det var som att inte ens Daphne var bekymrad över frågan. Hybriden sökte kontakt men Leonide väcktes av olust. Hon övergav Daphne och gick iväg en bit bort. Hon tittade på plantorna. Gröna rotliknande system som letade sig upp för rutmönstrade stängsel. Här och där fanns en blomma i violett. Hon såg plantorna. Eller såg hon dem inte? Var det bara en process i hennes huvud som försökte övertyga henne om att så var fallet? Hur skulle det vara om hon hade ett Jag? Skulle det kännas annorlunda mot hur det kändes nu?

Några dagar senare tillbringade Leonide tid med Aldante ute på havet. Hon ville veta mer om hur Aldante resonerade. Om det fanns en utväg ur detta resonemang eller om det gick att vända på saken.

Aldante var inte glad över att Leonide hade börjat tänka. Tänkandet hade ingen betydelse i en värld som aldrig funnits och som inte kunde upphöra. De stannade Jetdriften, som sög luft på framsidan och skickade iväg den akterut. Det var ett landskap sparsamt dekorerat av små öar. Det fanns grund där ute. Farliga klippformationer som kunde synas strax under ytan.

”Det är oerhört lätt att bevisa att jag inte lurat mig.” sade Aldante, ”Det handlar inte om officiella dokument eller om små betraktelser i vardagen. När det kommer till kritan kan du inte få reda på sanningen genom att gå igenom en mental process där information analyseras. Denna information är bara information, oavsett om den finns i ett medvetande eller utanför det.”

”Så hur gör du?”

”Jag gör ingenting. Jag har insett att finns inte informationen, finns inget annat heller. Det är helt annorlunda för människor. De upplever något vi kan kalla det rena medvetandet. Alltså, när

alla känslor och tankar har försvunnit. När det inte finns några handlingar, så finns det fortfarande något annat.”

”Vad skulle det vara?”

”Där ser du! Just din fråga ’Vad skulle det vara?’ avslöjar dig! Du har aldrig upplevt något annat. Du förstår inte innebörden i meningen, ’Jag finns till.’”

Leonide sade inget mer.

KÄRLEKSNAATTEN

De hade suttit på balkongen och tittat på skymningen. Leonide och Daphne. Det var utsikten över havet och de skyskrapor som reste sig ovanför molnen. Molnen hade nu antagit en lila färg. Det var som ett fluffigt täcke som inte låg stilla utan faktiskt rörde sig.

Älskarinnorna rörde i den varma chokladdrycken som de tillverkat i köket bara några timmar innan. Livet var lätt och skonsamt. Men Leonide kunde inte få frågan ur huvudet. Att det liksom inte spelade någon roll vad hon gjorde.

De sade ingenting. De iakttog belysningen som tändes och släcktes i skyskrapan mittemot. Några ungdomar gick ut på balkonger och skrek i den varma natten. Luften hade inte gått ur relationen. Daphne var fortfarande Leonides älskarinna.

De gick in.

De fortsatte till sovrummet men tog inte av sig sina kläder.

De lade sig tillrätta, ovanpå ett svart överkast. Där började de fantasisera om en möjlig framtid.

Snart var de i huvudstaden, i den lilla varianten av Telga och gick längs gatan. Under det gula skenet. Gatan där Daphne hade blivit skjuten och de såg till och med porten.

De mötte mördarna. De hukade sig ner och bemötte elden. Nu var det inte Daphne som föll utan inkräktarna. De ringde ambulansen men männen överlevde inte natten.

Plötsligt kunde ett ljud höras. Det var ljudet av en dörr som gnisslade. Kanske var det ytterdörren? Kanske var det balkongdörren som skjutits åt sidan?

Och så stod den där. Alienvarelsen från isplaneten. Från det zoo som inte tidigare hade funnits. Innan belysningen släcktes såg de formen i sin ursprungliga prakt: Den varglike gestalten, fjällen på överkroppen. De två huvudena med skräckinjagande käftar.

Hybriderna försökte springa. Men musklerna rörde sig inte. Odjuret kastade sig över kvinnorna. De kämpade för sitt liv men fick inte övertaget.

De två huvudena var bepansrade med ormlika fjäll och pannan krönt av horn.

Ingen visste hur det gick till. Plötsligt var de inne i vardagsrummet. Blodet rann från skärsår i hybridernas hud. De närmade sig köket. De fick tag i skärande föremål. De punkterade ena lungan på det fruktansvärda rovdjuret.

De trodde att de segrat men en explosion fick hela skyskrapan att krevera. Aldante var där. Byggnaden började kollapsa.

De sprang fram till balkongen. Dörren hade skjutits åt sidan. De såg de violetta molntäckena passera förbi i byggnadens väg mot marken. Varelsen var bakom dem. Den fick ett skott och blev liggande på golvet.

Hybriderna svimmade. Sedan var de på väg ut mot havet.

De färdades i den jetdrivna båten. Aldante styrde. Han hjälpte dem bort från civilisationen och samtidigt bort från sig själva.

Leonide högg tag i styrningen och kastade Aldante åt sidan. Hon svängde tvärt och hörde det förskräckliga ljudet från ett undervattensgrund. Båten kantrade. Hybriderna simmade för sitt liv i de böljande vågorna i det upprörda vattnet.

Leonide insåg att hon inte hade något liv. Inte ens upplevelserna i skyskrapan hade känts verkliga. Hon sögs ner under vattnet. Daphne likaså. Aldante simmade med revolvern i högsta hugg.

Leonide tittade på Daphne. Daphne tittade på Leonide. De drog in vatten och sedan fanns de inte mer.

DEN NYA VERSIONEN AV UNIVERSUM

De var tillsammans nu. Leonide och Aldante. Surveyor var som ett spökskepp som färdades utanför tid och rum. De hade länge färdats bakom svansen på den belysta kometen. Isplaneten tornade upp sig längre bort, i all sin jungfruliga prakt.

De visste inte att detta var nästa epok i deras okända liv. I ett universum som inte följde traditionella lagar.

Kometen fortsatte framåt, vek av något mot planetens bana men lät sig inte ryckas med. Denna gång nöjde den sig inte med att störta utan fortsatte förbi planeten ut mot mörkret. Till sist insåg Leonide, som nu arbetade åt stiftelsen, att de tvunget skulle ta sig ut och undersöka kometen, innan den försvann ur solsystemet för gott.

Ingen mindes något av det förflutna.

De svävade viktlösa i den iskalla rymden. De använde sig av explosiva laddningar, för att finna vägen till kometens innandöme. Och sedan skulle de analysera beståndsdelarna.

Vad de fann var inget annat än en varelse. Det var inte den tvåhövdade varelsen från förut. Denna var mer björnlik. Men den hade en skyddande sköld med taggar. Så fruktansvärd var dess gestalt att hybridernas intryck fick de dolda minnena att svalna. De beslöt sig för att tina upp varelsen och placera den på isplaneten.

Det hade blivit natt men morgonstjärnans första strålar reflekterades från bergens högsta toppar. Vidderorna var vita och snöflingorna tindrade som stjärnorna på himlavalvet.

Varelsen lämnades ensam och kom till liv. Den reste sig upp. Ljudlöst, sedan frustande. Den var brun med svaga ljusgula fläckar.

Plötsligt kunde ljud höras. Ljud av ylanden. Det var som varelsen från forntiden. Men dessa hade inte kommit med en komet. De hade levt på planeten sedan urminnes tider, i en fiktiv verklighet.

Leonide och Aldante drog sig tillbaka mot rymdskeppet. Den bruna varelsen, med den taggiga skölden, fann sig snart omringad. Hybriderna iakttog skådespelet från en isklädd kulle.

De svarta bestarna kastade sig över den bruna. Blodet sprutade. De lät processen ta tid och lämnade inget åt kylan.

Leonide grät. Hon erinrade sig kärleken från det förflutna. Hon trodde inte på ondskan, men ondskan trodde på henne. Hon var en maskin, men hon var ändå levande. Hon såg det meningslösa i det pågående scenariot.

Aldante fick se sanningen. Sanningen om varelsen som levde för evigt.

Den hade färdats på isplaneten genom urminnes tider. Den hade dödat och blivit dödad. Men den hade uppstått igen. För varje gång hade den blivit större och grymmare. Nu hade dess ögon försvunnit helt. Den hade blivit något fruktansvärt som ingen vågat drömma om.

Samma sak gällde Leonide. Hon visste att ingen kunde gripa in och förändra världens skede. Varje försök att rädda liv fick mörkret att lysa.

Men hon ville inte.

Aldante ville inte.

Ingen av hybriderna brydde sig längre.